

treuen una vase que pareix cendra». A Salses n'hi ha moltes, naturalment, a l'E. de la vila («El Pujal», «Sanya St. Joan», «Sanya Lacombe»), però també al Nord: *Sanya de la Torre*, *Sanya d'Òpol*, *Sanya «de la Limite»*.

Saor, V. S- (misc.) *Saorla*, V. *Saorra*

SAORRA

Poble de Conflent, uns 15 k. al SO. de Prada, en la vall canigonena que desemboca a la Tet, prop de Vilafranca.

PRON.: *səúřə*, oït allí, 1928 (exc. 147); i en l'enq. 15 de 1960 (xxvi, 128-133); també deien (els vells): *sə-gúřə* («Sagorra», Massó i Torrents, *Croquis Pirin.* I, 40).

MENCIONS ANT. 845: *Saurra* (doc. de Cuixà: Baluze cviii); 950: *Saorra* (Alart, *Bu. Agr. Pyr. Or.* x, 82) (Abadal, *Eixalada*, p. 177); 953: *Savorra* (Abadal, o. c., 180); 958: villa *Saurra* (*Cat. Car.* II, 95.11, 96.18); villa *Saora* (Abadal, o. c., 187); 968: *Saorra* (Abadal, o. c., 198); 989: «villa *Fauliano*, afr. in villa *Saorra*, de alia in rivo *Vernedese*» (Alart, *Cart. Rouss.*, 32); 25 Abadal, o. c., 216; és doc. orig.: Gigot, *RLiR.* xxviii, 1964, 19; 1223: de *Sabora*; 1240: Fr. B. de *Saurra*; 1245: Petrus de *Saorra* (tots tres: *InvLC*, s. v. *sa*); 1260: *Saborra* (Alart, *B. S. Agr.* x, 93); 1303: *Saorra* (*Cart. de Vfr. Cfl.*, 18r); 1314: *Saorra* (RLR xxx, 263); 30 1354: *Saorra* (Alart, *Do. Gé. Hi.*, 8); 1359: *Saorra* (*CoDoACA* XII, 117); 1395: *Saorra* (Alart, *Do. Gé. Hi.*, 28).

Ponsich (*Top.*, 120), no en troba menció abans de 932; llavors i el 985: *Savora*; i, sense la -v-, sis cites 35 del S. X i moltes de posteriors.

ETIM. Com que és corrent que els mss. medievals escriguin -r- simple en lloc de -rr-, és raonable (i inobjectable) veure aquest nom com una aplicació del cat. ant. *Saorra* (ll. *SABURRA*), que trobem viu també en documents ross. (*DECat* VIII, 66a25-31), cat. mod. *sorra*, en el sentit de 'terregada sorrenca' (com la que carreteja aquest pregon rieral del Canigó). Pere Vidal (*Guide des Pyr. Or.*, 284) hi afegeix que ha trobat *Saborrigo* en un doc. de 1180, com nom d'aquest 45 rieral (doncs, RIVUS **SABURRICUS*?), cosa versemblant, encara que no hem vist (i voldriem veure) el document.

Algun HOMÒNIM. En el terme de Narbona *La crotz d'En Sabourre*, antic oratori (doc. *C. d'en Sabo-* 50 *ra*, 1363, d'en *Saorre*, 1507) (Sabarthès, *Di. Top.*). *Seurre*, vila de la Côte-d'Or, antigament *Saurra*, vindria de *SABURRA* (Skok, *ZRPh.* xxxix, 1919, 117), i no d'una etim. cèlt., com suposa Gröhler (I, 107).

Sembla clar que n'és inseparable:

SAORLA, llogaret de la mateixa comarca, ja a la ratlla del Rosselló, agregat a Vinçà.

MENCIONS ANT. 950: *Saorla* (Alart, *Bu. So. Agr. Pyr. Or.* x, 81; Abadal, *Eixalada*, 177); 953: *Savorla* 60

(Abadal, o. c., 181); 983: «in *Saorla*» (SerraV., *Pinós Mtp.* III, 91); 1043: «villa *Saorlas*» (Alart, *Cart. Rouss.*, 58); 1067: *Saorlla* (Alart, *Cart.*, 711); 1205: «villa de *Saorla*» (*Cart. Alart-Henry* III, 30); 1321: Ferraria Stevena de *Saorla* (*InvLC*); 1337: «reguerium rechi de *Saorla*» (*InvLC*, s. v. *reguer*); 1359: *Saorla* (*CoDoACA* XII, 122); 1364: *Saorla* (*InvLC*); 1377: «de *Joco*, *Fenestreto* et *Saorle* --- et de *Saorla*» (*Stils de Vfr. Cfl.*, 41r; Alart, *Stils*, 32); 1395: «Vinçà, *Çaorla* ---» (Alart, *Doc. Gé. Hi.*, 26; i *InvLC*, s. v. *sa*).

Ponsich (*Top.*, 128) només hi afegeix una cita de *Saorla* a. 1012, i alguna de semblant dels Ss. XIII i XIV.

ETIM. Descartem la idea que pugui ser un compost d'*orla* amb l'article arcaic *sa-* (com s'admet en *BDLC* IX, 350, i sembla haver tingut en examen el mateix Alart); com sigui que la forma antiga d'aquest article era *ça*: car en els Ss. x-xi i fins XII, la *ç* i la *s* no es confonen en els escrits; sí, més tard, però *Saorla* només apareix amb *ç-* en la tardana grafia de 1395: altrament *orla* és mot poc vivaç i d'ús tardà i irregular, i si se li hagués posat art. hauria estat amb elisió: *S'*.

Tant *Saorra*, com aquest, apareixen antigament (ací, a. 953) amb -v-, ço que augmenta la versemblança que tenen etimologia comuna. Hi concorda el nexge geogràfic: *Saorla* és uns 15 k. només, al NE. de *Saorra*, i també a la sortida d'un rieral canigonenc: era, doncs, natural establir-hi comparació; i com que *Saorla* és lloc de menys entitat, i població més petita, és versemblant que se li donés nom a manera de «dim. toponímic» d'aquell: **SABÜRRÜLA*. Encara que aquesta formació no estigui documentada en llatí, el llatí vulgar no deixà de crear alguns pocs diminutius en -ULUS-, -A (*LUMBULUS*, *PETRULA* etc.) i potser hi ajudaria la infl. de *SABÜLA*, pl. de *sabulum*, quasi sinònim de *saburra*.¹

¹ Molt més arriscat i imaginari fóra pensar en una variant pre-romana, per més que no hi mancava algun agafador en la remota història etim. de *SABURRA*, no ben aclarida, almenys en la terminació -URRA, andoeuropea (etrusc?), i amb una variant *savorna* en dialectes itàlics de la zona dalmàtica (cf. Skok, *ARom.* VII, 158; Rohlf, *ZRPh.* XLVI, 136; *REW*, 7487; i Walde-Hofmann, s. v.), cf. alternances com *borla*/*BURRA*, *gavarral*/*gavarda*, -*arna* en el *DECat*. Però no són de bona crítica tals especulacions, quan el contrast geogràfic entre *Saorla* i *Saorra* es presta tant a la idea normal d'un «dim. toponímic». M'hi havia fet pensar un article de *InvLC* on es localitzava un «lloc vocitatu *Nassa*» en doc. de 1339 a «*Saorre*»: car *Nossa* és prop de Vinçà i per tant de *Saorla*, però no de *Saorra*. Hi hauria, doncs, *Saorre* com nom de *Saorla* en algun document? Però en va n'he cercat cap confirmació. Pot ser ma- lentès.

Saorla, V. *Saorra* *Saort*, -*orte*, V. *Sort* *Sapeira*, V. *Sopeira* *Sapena*, V. S- (misc. àr.) *Sapera*, V. *Sa-*